

MIRIAM BLAHOVÁ • JULIE BLAHOVÁ

Zachránci Hvězdíku

Ilustrovala
Olga Václavková

Albatros

Zachránci Hvězdíku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Miriam Blahová, Julie Blahová
Zachránci Hvězdíku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIRIAM BLAHOVÁ
JULIE BLAHOVÁ

Zachránci Hvězdíku

Ilustrovala Olga Václavková

Albatros

© Miriam Blahová, Julie Blahová, 2026
Illustrations © Olga Václavková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08243-1
ISBN e-knihy 978-80-00-08244-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08245-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08246-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro všechny malé i velké dobrodruhy,
kteří se nebojí vydat na cestu
za záchranou lesa Hvězdík*

Bouřka

Panovala černočerná tma. Ani hvězdy na nebi nezářily. Vše působilo tajemně. Především les, který ožíval nočním životem.

Na větvi mohutného stoletého dubu seděla sova Eva. Občas zahoulkala, jinak tiše sledovala, co se v lese děje. Její obrovské žluté oči a uši pod načechraným peřím zachytily i ten nejmenší pohyb. Suché větvičky praskaly a listí šustilo pod tlapkami zdejších obyvatel. Veverky jako tmavé stíny hopsaly v korunách stromů a nad nimi poletovali netopýři.

Zničehonic se z mraků spustil liják. Nebe bylo temné, ale mraky nadýchané jako cukrová vata. Přesto kapky pleskaly o listí a foukal silný vítr. Blesky protínaly oblohu a hromy burácely. Bouřka sílila.

Jeden blesk zazářil a udeřil do skály za lesem. Silně a tak hlasitě, že se i krtci pod zemí polekali. Pevná a vysoká skála to nevydržela. Začala praskat. Vytvořila se v ní trhлина tenká jako provázek, táhla se od vrcholku k zemi a vytékala z ní voda. Zatím jen malý, přesto nebezpečný pramínek. Proudil do tůňky a odtamtud potůčkem do lesa. I kdyby déšť ustal, hrozilo, že voda les za pár dnů zaplaví.

To se nesmělo stát! Sova Eva si nebezpečí uvědomila hned, jakmile utichly hromy. Bouřka netrvala dlouho. Nebýt katastrofy se skálou, ráno by si na ni nikdo ani nevzpomněl. Ale pramen ze skály vytékal a zpráva o něm se šířila od jednoho zvířátka ke druhému.

„To je hrozné!“ naříkala liška a běžela za sousedem jezevcem. „Už jsi slyšel, co se stalo v lese?“

Nedaleko od nich to probírali i zajíci. V houfu pádili přes kapradí a překřikovali se: „Utíkej, kdo můžeš! Brzy to tu zaplaví voda!“

Nikdo nemohl spát. Všichni vylézali z domečků a přemýšleli, jak se co nejrychleji dostat přes velký a nebezpečný les. Prasklinu ve skále bylo potřeba zalepit.

Naštěstí existovalo řešení. A ten, kdo ho znal, se právě probudil.

Na vrásčité kůře stoletého dubu se objevily dvě zelenomodré oči. Byly obrovské a připomínaly vodní vír. Naštěstí zblízka každý rozpoznal, že jsou vlídné a ukrývají v sobě moudrost celého světa. Z hlíny se vynořily kořeny místo nohou a z nejpevnějších větví se staly ruce. Koruna bohatě porostlá zeleným listím se podobala vlasům.

Stoletý dub Stromoděj, ochránce lesa Hvězdík, byl připravený pomoci.

Výprava

Sova Eva vypadala, jako by zapomněla dýchat. Koukala na větev pod sebou a nemohla uvěřit tomu, že se dřevo právě proměnilo v ruku. Slyšela o Stromodějovi z vyprávění, ale nikdy ho neviděla procitnout. Spal tvrdě a ožíval zřídka. Naposledy prý před padesáti lety, když Hvězdík zachvátil požár.

To se mi snad zdá, pomyslela si Eva. Ale každý přece ví, že sovy v noci nespí. Se zaujetím dub sledovala a obdivovala ho. Vypadal vznešeně.

Stromoděj se rozhlédl. Protáhl své ztuhlé tělo a jednou z menších větví, kterou používal místo prstů, ukázal na moudrou společnici. Nemusel ani promluvit. Rozuměla mu. Vybízel ji, ať se k němu přidá na dlouhou a nebezpečnou výpravu. Aby se dostali ke skále, museli překonat bažiny, minout pavoučí jeskyni a medvědí brloh. Nebude to vůbec snadné.

Ale s něčím takovým Eva počítala. Byla rádkyní a soudkyní lesa. Všichni ji tady poslouchali a měli za vzor. Kdo jiný by se měl ke Stromodějovi připojit?

Vzlétla do vzduchu a zamířila do okolí svolat poradu. Hledala mezi zvířátky ta nejstatečnější.

„Hú, hú,“ zahoukala na pozdrav, když se všichni shromáždili na mýtině. Vytvořili kolem Stromoděje půlkruh a nikdo ani nemukl. Pozorovali sovu, jak sedí dubu na rameni, osvětlená měsíčním světlem. Vypadala jako zpěvačka na pódiu. „Kdo má odvalu a vydá se s námi na nebezpečnou cestu ke skále?“ zeptala se.

Zvířátka mlčela. Klopila oči k trávě a špitala si mezi sebou. Měla strach.

„Potřebujeme vaši pomoc,“ naléhala Eva. „Sami to nezvládneme, hů, hů.“

Najednou se z lesního podrostu vyškrábala veverka Eliška. Byla sice malá a drobná, ale měla rychlé a hbité nožky. Přesně takové na cestě plné výzev přijdou vhod.

„Ó, děkuji ti, Eliško,“ mávla Eva křídly a uklonila se. Tím jí ukázala, jak moc si její odvahy váží. „Kdo bude další? Kdo nám pomůže les zachránit?“

Nastalo ticho. Zdálo se, že prastarý dub Stromoděj, moudrá sova Eva a odvážná veverka Eliška zůstanou jen ve třech.

„No tak, přidejte se,“ vybízel ostatní datel. „Já už jsem starý, ale vy můžete pomoci!“ Otočil se k tetřevovi, ale ten prohlásil, že je po nemoci, a obrátil se k vlkovi. Ten zase k ježkovi, ježek k divočákovi, divočák ke kuně a tak to šlo dál, až se všichni na mýtině vystřídali. Opravdu už neexistoval nikdo, kdo by se k výpravě připojil?

Vtom se nad hlavami zvířátek nečekaně rozlehlo šumění. Byla to křídla netopýra Šedoucha. Přelachtil vzduchem a zavěsil se hlavou dolů na jednu ze Stromodějových větví. Šedouch byl průzkumník a zkušený letec. Na výpravu za dobrodružstvím jako stvořený. I když mnoho jeho kamarádů by ho do družiny nechtělo. Smůla se mu lepila na nožky a nejednou se připletl do neštěstí. Což potvrdil i teď.

„Málem jsem to nestihl,“ vydýchal se a chytil se křídlem za hlavu. „Hlídal jsem hranice lesa a snažil se za váma doletět, ale motýli, místo toho aby chrněli, pořádají na makový louce oslavu. Bylo jich tam tolik, že jsem musel louku obletět. Chápete to? Tohle se může

stát jenom mně! Čekal jsem, že po tý bouři budou zalezli v úkrytech, ale kdepak. Koupali se v kapkách deště jako v bazénu.“

Eva se málem rozesmála. Šedouch zaručeně přeháněl. Tolik motýlů snad ve Hvězdíku ani nežilo. A kdoví jestli vůbec něco slavili. Přesto zůstala vážná a upřímně mu poděkovala. Vážila si toho, že se k nim přidá. Byla si jistá, že společnými silami dokážou les zachránit.

Noční závod

Vše bylo domluveno, stačilo vyrazit. Mýtina osaměla a zvířátka se vracela do svých domečků. Chtěla alespoň kousek noci prospat. Jen Stromoděj, sova Eva, veverka Eliška a netopýr Šedouch se vydali vstříc nebezpečnému úkolu.

Nikdo nevěděl, kudy se vydat. Ani co si vzít s sebou. Proto to nechali na náhodě. Jídlo si přece obstarají cestou. Les nabízel spoustu laskomin. Pro veverku ořechy, semínka a houby, pro Evu a Šedoucha můry, brouky a komáry. Stromoděj asi jíst nepotřeboval. I když měl místo pusy škvíru, která se občas usmívala nebo mračila, nepromluvil ani slovíčko. Nedal tak najevo, že by měl hlad.

Vydal se na východ, kde se za korunami stromů pomalu probouze-lo slunce. Ostatní ho následovali. Věřili, že ví, kudy jít.

„Ááá,“ zívla sova, když se rozednělo. Byla po noci vyčerpaná a potřebovala si odpočinout. „Na chvíli si zdřímnu, hú, hú. Dohlédneš na cestu, Eliško?“

„Skvělej nápad!“ přidal se Šedouch. „Pověším se tady na tu větev a prospím se. Kdyby se něco dělo, klidně nás vzbud.“ Prolétl těsně kolem veverky, zavěsil se nožkami na jednu ze Stromodějových větví a schoval si hlavu pod křídla. V okamžiku chrápal jako motorová pila.

Eva ho napodobila. Strčila hlavu pod křídla a spali oba.

Díky tomu, že je Stromoděj nesl, mohli pokračovat bez zastavení. Eliška se taky nechala nést, ale z neustálého sezení ji už bolelo celé tělíčko. Seběhla po Stromodějově kmeni, aby se protáhla, a zmizela

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zachránci Hvězdíku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.